

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)
z dnia 13 września 2007 r.*

W sprawie C-443/05 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości,
wniesione w dniu 8 grudnia 2005 r.,

Common Market Fertilizers SA, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowana
przez A. Suttona, barrister, oraz N. Flandina, avocat,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną jest:

Komisja Wspólnot Europejskich, reprezentowana przez X. Lewisa, działającego
w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, J. Klučka, J. Makarczyk, G. Arestis i L. Bay Larsen (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,
sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 października 2006 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 1 marca 2007 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- ¹ W swym odwołaniu Common Market Fertilizers SA (zwana dalej „CMF”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 27 września 2005 r. w sprawach połączonych T-134/03 i T-135/03 Common Market Fertilizers przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3923 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), w którym Sąd oddalił skargi na decyzje Komisji C(2002) 5217 wersja ostateczna oraz C(2002) 5218 wersja ostateczna z dnia 20 grudnia 2002 r. (zwane dalej „spornymi decyzjami”), stwierdzające, że umorzenie należności celnych przywozowych, o które wносиła CMF, nie było uzasadnione.

Ramy prawne

- 2 Artykuł 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia Rady (WE) nr 3319/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz pochodzących z Bułgarii i Polski roztworów mocznika i azotanu amonu, wywożonych przez spółki niezwolnione z zapłaty cła oraz stanowiącego o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego (Dz.U. L 350, str. 20) ustala następujące stałe cło antydumpingowe:

„Na przywóz dopuszczony do swobodnego obrotu, który nie jest fakturowany bezpośrednio na rzecz niezależnego importera przez jednego z wyżej wymienionych eksporterów lub producentów mających siedzibę w Polsce, nakłada się następujące stałe cło:

na produkt [...] objęty świadectwem Zakładów Azotowych Puławy [...] ustala się stałe cło w wysokości 19 ECU za tonę produktu [...]” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego rozporządzenia poniżej].

- 3 Artykuł 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, str. 1), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 2700/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. (Dz.U. L 311, str. 17, zwanego dalej „kodeksem celnym”), stanowi:

„1. Należności celne przywozowe lub należności celne wywozowe podlegają zwrotowi lub umorzeniu w sytuacjach innych niż te określone w art. 236–238:

— określonych zgodnie z procedurą komitetu,

— wynikających z okoliczności niespowodowanych świadomym działaniem [oszustwem] ani ewidentnym [oczywistym] zaniedbaniem osoby zainteresowanej. Przypadki, w których można zastosować ten przepis, jak również tryb postępowania, określane są zgodnie z procedurą komitetu. Dokonanie zwrotu lub umorzenia może zostać uzależnione od szczególnych warunków.

2. Należności są zwracane lub umarzane z powodów określonych w ust. 1 na pisemny wniosek dłużnika, złożony we właściwym urzędzie celnym [...]”.

4 Artykuł 4 kodeksu celnego stanowi:

„Użyte w niniejszym kodeksie określenia oznaczają:

[...]

24) »przez procedurę komitetu« należy rozumieć procedurę określoną w art. 247 i 247a albo w art. 248 i 248a”.

5 Zgodnie z art. 247 kodeksu celnego:

„Przepisy wykonawcze do niniejszego kodeksu [...] zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 247a ust. 2 [...]”.

6 Artykuł 247a kodeksu celnego stanowi:

„1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Kodeksu Celnego (zwany dalej »komitetem«).

2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp stosuje się przepisy art. 5 i 7 decyzji [Rady] 1999/468/WE [z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, str. 23, zwanej dalej »decyzją w sprawie komitologii«)]

[...].

3. Komitet przyjmuje swój regulamin”.

7 Artykuł 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego stanowi:

„1. Przewodniczący przesyła wezwanie na posiedzenie, porządek dzienny posiedzenia i projekt przepisów, w odniesieniu do których wymagana jest opinia komitetu oraz wszelkie inne dokumenty robocze do stałych przedstawicielstw oraz członków komitetu, zgodnie z art. 14 ust. 2, z reguły nie później niż 14 dni kalendarzowych przed terminem posiedzenia.

2. W pilnych przypadkach oraz w sytuacjach, gdy przepisy, które mają być przyjęte, muszą być zastosowane niezwłocznie, przewodniczący może, na wniosek członka komitetu lub z jego własnej inicjatywy, skrócić okres ustanowiony w poprzednim ustępie do pięciu dni kalendarzowych przed terminem posiedzenia.

3. W szczególnie pilnych przypadkach przewodniczący może odstąpić od terminów ustanowionych w ust. 1 i 2. Propozycja wpisania danej kwestii do porządku dziennego w trakcie posiedzenia wymaga zatwierdzenia zwykłą większością członków komitetu” [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego regulaminu poniżej].

- 8 Artykuł 905 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 (Dz.U. L 253, str. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1677/98 z dnia 29 lipca 1998 r. (Dz.U. L 212, str. 18, zwanego dalej „rozporządzeniem wykonawczym”), stanowi:

„Jeżeli na mocy art. 239 ust. 2 kodeksu organ celny [podejmujący] decyzj[ę], który otrzymał wniosek o udzielenie zwrotu lub o umorzenie, nie jest w stanie wydać decyzji na podstawie art. 899, a do wniosku załączone są dowody, które mogą stanowić o wyjątkowej, wynikającej z okoliczności sytuacji niespowodowanej ani podstępem [oszustwem] osoby zainteresowanej, ani jej oczywistym zaniedbaniem, to państwo członkowskie, któremu podlega ten organ, przekazuje taką sprawę Komisji w celu jej rozstrzygnięcia zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 906–909.

Jednakże, o ile organ celny podejmujący decyzję nie ma wątpliwości, może samodzielnie zdecydować o przyznaniu zwrotu lub umorzenia należności w przypadkach, gdy uważa, że warunki określone w art. 239 ust. 1 kodeksu są spełnione i pod warunkiem że kwota, dla każdego podmiotu gospodarczego, odnosząca się do jednej lub kilku operacji przywozu lub wywozu, lecz wynikająca z jednej i tej samej szczególnej sytuacji, jest mniejsza niż 50 000 ECU.

Pojęcie »osoba zainteresowana« należy rozumieć tak samo jak w przypadku art. 899.

We wszystkich innych przypadkach organ celny decyzji odrzuca wniosek”.

9 Artykuł 906 rozporządzenia wykonawczego stanowi:

„W terminie 15 dni od otrzymania dokumentacji określonej w art. 905 ust. 2 Komisja przekazuje jej kopie państwom członkowskim.

Rozpatrzenie tego przypadku zostaje jak najszybciej włączone do porządku dziennego posiedzenia komitetu przewidzianego w art. 247 kodeksu”.

10 Po wystąpieniu zdarzeń leżących u podstaw sporu art. 906 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego został zmieniony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1335/2003 z dnia 25 lipca 2003 r. zmieniającym rozporządzenie nr 2454/93 (Dz.U. L 187, str. 16), otrzymując następujące brzmienie:

„Rozpatrzenie danego przypadku jest jak najszybciej włączane do porządku dziennego posiedzenia grupy ekspertów określonej w art. 907”.

11 Artykuł 906a rozporządzenia wykonawczego stanowi:

„W każdym momencie przebiegu procedury przewidzianej w art. 906 i 907, jeżeli Komisja ma zamiar podjąć decyzję niekorzystną dla osoby składającej wniosek o zwrot lub umorzenie, przekazuje ona tej osobie swoje zastrzeżenia na piśmie wraz ze wszystkimi dokumentami, na których opiera swoje zastrzeżenia. Osoba składająca wniosek o zwrot lub umorzenie wyraża swoje stanowisko na piśmie w terminie 1 miesiąca od dnia przesłania zastrzeżeń. Jeżeli nie wyrazi ona swojego stanowiska w tym terminie, uważa się, że zrzekła się ona możliwości jego wyrażenia”.

12 Zgodnie z art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego:

„Po konsultacji z grupą ekspertów, złożoną z przedstawicieli wszystkich państw członkowskich, zebranych w ramach komitetu w celu rozpatrzenia przedmiotowego przypadku, Komisja podejmuje decyzję o tym, czy rozpatrywane okoliczności uzasadniają zwrot lub umorzenie”.

13 Artykuł 5 decyzji w sprawie komitologii, zatytułowany „Procedura regulacyjna” ma następujące brzmienie:

„1. Komisję wspomaga komitet regulacyjny złożony z przedstawicieli państw członkowskich, któremu przewodniczy przedstawiciel Komisji.

2. Przedstawiciel Komisji przedstawia komitetowi propozycję działań [projekt przepisów], które należy podjąć [przyjąć]. Komitet przedstawia swoją opinię o propozycji w czasie [w przedmiocie projektu w terminie] wyznaczonym przez przewodniczącego, zależnie od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które Rada powinna przyjąć na wniosek Komisji, opinia zostaje podjęta [uchwalona] większością określoną w art. 205 ust. 2 [WE]. Głosy państw członkowskich w Komitecie są wazone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie głosuje.

3. Bez uszczerbku dla art. 8 Komisja przyjmuje przewidziane środki [przepisy], jeśli są zgodne z opinią komitetu.

4. Jeśli przewidziane środki [przepisy] są niezgodne z opinią komitetu lub jeśli opinia nie została przedstawiona, Komisja niezwłocznie przedstawia Radzie propozycję działań [projekt przepisów], jakie należy podjąć [przyjąć] i informuje o tym Parlament Europejski.

[...]”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- ¹⁴ CMF, spółka mająca siedzibę w Belgii, jest hurtownikiem w sektorze produktów chemicznych, a w szczególności roztworów azotowych (mocznika i azotanu amonu). Koncern CMF obejmuje między innymi spółkę Rellmann GmbH (zwaną dalej „Rellmannem”) z siedzibą w Hamburgu (Niemcy), w pełni zależną od CMF oraz spółkę Agro Baltic GmbH (zwaną dalej „Agro Baltic”) z siedzibą w Rostoku (Niemcy), w pełni zależną od Rellmanna. W 1989 r. CMF nabyła spółkę Champagne Fertilisants, która jest jej przedstawicielem podatkowym w odniesieniu do wszystkich jej operacji przeprowadzanych we Francji.

- 15 Polskie przedsiębiorstwo Zakłady Azotowe Puławy (zwane dalej „ZAP”) dokonuje wywozu produktów i sprzedaje je Agro Baltic. W ramach koncernu wnoszącej odwołanie Agro Baltic odsprzedaje produkty Rellmannowi, który z kolei odsprzedaje je CMF. Sporządzone zostają przy tym odpowiednie faktury.
- 16 W sprawie T-134/03 w okresie od marca do września 1997 r. Agro Baltic kupiła od ZAP trzy partie roztworu mocznika i azotanu amonu. Obieg handlowy tych partii towaru odpowiadał opisowi przedstawionemu w poprzednim punkcie.
- 17 Cogema, będąca agentem celnym, była upoważniona do dopuszczenia produktów do swobodnego obrotu w imieniu Agro Baltic i wprowadzenia ich do obrotu krajowego w imieniu CMF.
- 18 Towary zostały zatem początkowo dopuszczone do swobodnego obrotu w imieniu Agro Baltic, na podstawie zgłoszenia EU0, do którego dołączone były faktury wystawione Agro Baltic przez ZAP oraz świadectwa EUR.1 wskazujące na polskie pochodzenie towarów. Towary zostały jednocześnie objęte procedurą składu celnego, z którego po krótkiej chwili zostały wyprowadzone w celu wprowadzenia ich do obrotu krajowego w imieniu Champagne Fertilisants.
- 19 W sprawie T-135/03 Agro Baltic w styczniu 1995 r. kupiła od ZAP partię towaru, która następnie była przedmiotem obiegu handlowego opisanego powyżej w pkt 15 niniejszego wyroku.
- 20 Agro Baltic upoważniła będącą spedytorem celnym spółkę SCAC Rouen do dopuszczenia towarów do swobodnego obrotu w imieniu Agro Baltic, jak też wprowadzenia ich do obrotu krajowego w imieniu CMF. Chodziło, w odniesieniu do tego samego

towaru, o złożenie dwóch zgłoszeń celnych przywózowych w tym samym urzędzie celnym ze wskazaniem dwóch różnych odbiorców, tak aby oddzielić zapłatę cła od zapłaty podatku od wartości dodanej (VAT).

- 21 SCAC Rouen skorzystała z uproszczonej procedury odprawy celnej dopuszczenia do swobodnego obrotu i wprowadzenia do obrotu krajowego wyłącznie w imieniu CMF. W tym celu złożyła ona zgłoszenie IM4 w imieniu CMF, do której załączona była faktura Rellmanna oraz świadectwo EUR.1 wskazujące na polskie pochodzenie towarów.
- 22 W sprawach T-134/03 i T-135/03 właściwe francuskie organy zaakceptowały początkowo zgłoszenia, przyznały zwolnienie z należności celnych przywózowych na podstawie świadectw EUR.1 i nie zażądały uiszczenia ceł antydumpingowych.
- 23 W następstwie kontroli po zwolnieniu towarów uznały one jednak, że należało pobrać ustanowione w art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 stałe cło w wysokości 19 ECU za tonę od każdej partii towarów. Zdaniem bowiem tych organów faktycznym importerem towarów była CMF, niebędąca odbiorcą bezpośredniej faktury wystawionej przez ZAP, mimo że omawiane towary objęte były świadectwem ZAP.
- 24 Jeśli chodzi o partie towaru będące przedmiotem sprawy T-134/03, właściwe francuskie organy uznały w szczególności, że tymczasowy skład celny towarów stanowił fikcję prawną z uwagi na niezwykle krótki czas jego trwania oraz że CMF nabyła już towary w trzech wskazanych transakcjach, jeszcze przed złożeniem zgłoszenia o dopuszczeniu do swobodnego obrotu w imieniu Agro Baltic. Organy te nałożyły w konsekwencji na CMF cła i opłaty w wysokości 3 911 497 FRF (564 855 EUR).

- 25 Jeśli chodzi o partie towaru będące przedmiotem sprawy T-135/03, właściwe francuskie organy stwierdziły, że złożono tylko jedno zgłoszenie o dopuszczeniu do swobodnego obrotu i o wprowadzeniu do obrotu krajowego w imieniu CMF. W tej sytuacji nałożyły one na CMF cła i opłaty w wysokości 840 271 FRF (128 098 EUR).
- 26 W listopadzie i grudniu 1999 r. CMF, na podstawie art. 239 kodeksu celnego, przedłożyła francuskiej administracji celnej wnioski o umorzenie należności celnych. W dniu 14 lutego 2002 r. administracja ta przekazała rzeczony wniosek Komisji.
- 27 W pismach z dnia 9 i 10 września 2002 r. Komisja zawiadomiła wnoszącą odwołanie o zamiarze podjęcia decyzji odmownej w obydwu sprawach.
- 28 W listopadzie 2002 r. odbyło się posiedzenie grupy ekspertów REM/REC w ramach komitetu celnego, sekcji ds. zwrotu należności. Końcowe głosowanie przeprowadzone w grupie ekspertów w odniesieniu do obydwu spraw dało następujący wynik: „sześć delegacji za projektem Komisji, cztery delegacje wstrzymały się od głosu i pięć delegacji przeciwko projektowi Komisji”.
- 29 W dniu 20 grudnia 2002 r., uznając, że CMF dopuściła się oczywistego zaniedbania i że nie zachodziła wyjątkowa sytuacja oraz że w związku z tym przesłanki zastosowania art. 239 kodeksu celnego nie zostały spełnione, Komisja przyjęła sporne decyzje. Komisja doręczyła te decyzje francuskiej administracji celnej, która z kolei przekazała je CMF w dniu 10 lutego 2003 r.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

30 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 18 kwietnia 2003 r., zarejestrowanymi pod numerami T-134/03 i T-135/03 CMF wniosła o stwierdzenie nieważności spornych decyzji.

31 Na poparcie swoich skarg podniosła ona trzy zarzuty.

32 Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych i prawa do obrony dzieli się na pięć części:

— naruszenie art. 7 WE oraz art. 5 decyzji w sprawie komitologii;

— naruszenie art. 906 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego;

— naruszenie art. 4 ust. 1 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego;

— naruszenie art. 3 rozporządzenia Rady nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 17, str. 385);

— naruszenie prawa do obrony.

³³ Zarzut drugi oparty na oczywistym błędzie w ocenie w zastosowaniu art. 239 kodeksu celnego, składał się z trzech części:

— odmowa uznania przez Komisję, że zaistniała wyjątkowa sytuacja;

— brak oszustwa ze strony CMF;

— odmowa uznania przez Komisję, że nie doszło do oczywistego zaniedbania ze strony CMF.

³⁴ Zarzut trzeci oparty jest na naruszeniu obowiązku uzasadnienia ustanowionego w art. 253 WE.

³⁵ Sprawy T-134/03 i T-135/03 zostały połączone do łącznego rozpoznania w procedurze ustnej i do wydania wyroku.

³⁶ W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargi i obciążył wnoszącą odwołanie kosztami postępowania.

Żądania stron

37 CMF wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie w całości żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania w pierwszej instancji.

38 Komisja wnosi do Trybunału o:

- oddalenie odwołania;
- obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

39 CMF podnosi cztery zarzuty na poparcie żądania uchylenia wyroku:

- niepełne przedstawienie ram prawnych;
- zniekształcenie stanu faktycznego;

- błędna interpretacja pojęcia naruszenia istotnych wymogów proceduralnych;
- błędne zastosowanie art. 239 kodeksu celnego.

W przedmiocie zarzutu opartego na niepełnym przedstawieniu ram prawnych

Argumentacja stron

- Argumenty wnoszącej odwołanie

⁴⁰ Dzieląc zarzut na dwie części, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd, przedstawiając ramy prawne sprawy, pominął:

- motyw trzydziesty dziewiąty rozporządzenia nr 3319/94, zgodnie z którym „mając na uwadze [...] istnienie różnych możliwości przywozu za pośrednictwem spółek z państw trzecich uznaje się za wskazane wprowadzenie zmiennego cła w takiej wysokości, która umożliwi przemysłowi wspólnotowemu podniesienie cen do opłacalnego poziomu; to zmienne cło jest stosowane do przywozu fakturowanego bezpośrednio przez bułgarskich lub polskich producentów bądź podmioty, które wywoziły omawiany produkt w okresie dochodzenia. Na tej samej podstawie dla pozostałego przywozu zostaje wprowadzone stałe cło, w celu udaremnienia obchodzenia środków antydumpingowych”;

— artykuł 2 decyzji w sprawie komitologii, który stanowi:

„Wybór metod proceduralnych przyjęcia środków wykonawczych jest oparty na następujących kryteriach:

- a) środki zarządzania, takie jak te dotyczące realizacji wspólnej polityki rolnej, rybołówstwa lub też planów mających istotny wpływ na budżet, powinny być przyjmowane z zachowaniem procedury zarządzania;

- b) środki o ogólnym zasięgu, mające na celu stosowanie istotnych przepisów aktów podstawowych oraz środki ochrony zdrowia i bezpieczeństwa ludzi, zwierząt lub roślin powinny być przyjmowane z zachowaniem procedury regulacyjnej;

jeśli akt podstawowy określa, że mniej istotne przepisy można przyjąć lub aktualizować na drodze procedur wykonawczych, takie środki należy przyjąć z zachowaniem procedury regulacyjnej;

- c) bez uszczerbku dla lit. a) i b) procedurę doradczą należy stosować w każdym przypadku, gdy uznaje się ją za najwłaściwszą”.

⁴¹ Nie odnosząc się do motywu trzydziestego dziewiątego rozporządzenia nr 3319/94 Sąd nie uwzględnił tego motywu, jak powinien był to uczynić, w dokonanej przez siebie wykładni art. 1 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia. Gdyby Sąd tak postąpił,

doszedłby do wniosku, że skoro w niniejszym przypadku nie nastąpiło obejście przepisów antydumpingowych, nie może zostać nałożone stałe cło.

- 42 Nie przywołując art. 2 decyzji w sprawie komitologii, będącego przepisem, który zawiera niewiążące kryteria wyboru trybu postępowania, Sąd błędnie uznał w pkt 55 zaskarżonego wyroku, że procedura regulacyjna może być stosowana wyłącznie w zakresie środków o ogólnym zasięgu.

— Argumenty Komisji

- 43 Komisja twierdzi, że odwołanie się do motywu trzydziestego dziewiątego rozporządzenia nr 3319/94 nie jest istotne przy wykładni art. 1 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia, który ustanawia stałe cło, jeżeli spełnione są dwie obiektywne przesłanki, jakimi są pośrednie fakturowanie oraz przywóz produktu ZAP.
- 44 Jeśli chodzi o art. 2 decyzji w sprawie komitologii, Komisja kwestionuje stanowisko CMF, zgodnie z którym Sąd miałby stwierdzić, że procedura regulacyjna może być stosowana wyłącznie w zakresie środków o ogólnym zasięgu.

Ocena Trybunału

- 45 Obie części tego zarzutu, a zatem zarzut sam w sobie, nie są od siebie niezależne.

46 W obydwu tych częściach, które sprowadzają się *prima facie* do zarzutu opartego na formalnym braku przytoczenia, przy przedstawianiu ram prawnych zaskarżonego wyroku, motywu rozporządzenia i artykułu decyzji, wnosząca odwołanie wskazuje w istocie na pominięcie tych przepisów przez Sąd przy wykładni omawianego prawa, tj. na etapie analizy prawnej.

47 Tymczasem, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 41 przedstawionej przez niego opinii, obie części badanego zarzutu zostały podniesione w szczególny sposób, odpowiednio w ramach zarzutów czwartego i trzeciego odwołania, w których kwestionowana jest właściwa analiza prawna Sądu.

48 Są one zatem ściśle związane z tymi zarzutami.

49 W rezultacie nie należy badać ich oddzielnie.

W przedmiocie zarzutu opartego na zniekształceniu stanu faktycznego

Argumentacja stron

— Argumenty wnoszącej odwołanie

50 CMF twierdzi, że w pkt 14–28 zaskarżonego wyroku, poświęconych przypomnieniu okoliczności faktycznych sprawy, Sąd przyjął całkowicie fikcyjną prawną konstrukcję właściwych organów krajowych co do wystąpienia pośredniego fakturowania.

51 To przedstawienie miałyby być błędne i niepełne oraz miałyby prowadzić do zniekształcenia stanu faktycznego. W jego następstwie Sąd niesłusznie miałyby uznać, że rzeczywiście zachodził przypadek pośredniego fakturowania i w błędny sposób zastosowałyby art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94.

— Argumenty Komisji

52 Komisja uważa, że podniesiony zarzut, jako pozbawiony znaczenia, jest bezskuteczny.

53 Spór między CMF oraz Komisją nie dotyczył, ani nawet nie mógł dotyczyć, kwestii, czy cła były rzeczywiście należne. Jego przedmiotem była wyłącznie kwestia, czy przesłanki umorzenia długu zostały spełnione.

Ocena Trybunału

54 Wbrew twierdzeniom wnoszącej odwołanie Sąd nie orzekał w przedmiocie występowania w niniejszym przypadku sytuacji pośredniego fakturowania, a zatem istnienia długu celnego.

55 Sporne decyzje dotyczyły oddalenia, opartych na art. 239 kodeksu celnego, wniosków o umorzenie długów celnych, z założenia istniejących.

- 56 Przed Sądem podniesiono zarzut oparty na oczywistym błędzie w ocenie przy zastosowaniu tego przepisu, który to zarzut został zbadany w pkt 130–150 zaskarżonego wyroku.
- 57 Sąd w ramach dokonanej oceny zbadał jedną z kumulatywnych przesłanek, ustanowionych w rzeczonym artykule, jaką jest brak oczywistego zaniedbania ze strony zainteresowanego.
- 58 Uznając, że przesłanka ta nie została spełniona, Sąd oddalił zarzut.
- 59 Należy zatem oddalić badany zarzut odwołania jako bezskuteczny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego opartego na błędnej wykładni pojęcia istotnych wymogów proceduralnych

Argumentacja stron

— Argumenty wnoszącej odwołanie

- 60 CMF zarzuca Sądowi, że dokonał błędnej wykładni art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego, uznając, że przepis ten umożliwi Komisji samodzielne podjęcie decyzji w kwestii umorzenia lub zwrotu należności celnych.

- 61 Jej zdaniem taka wykładnia prowadziłyby do niezgodności z prawem omawianego przepisu.
- 62 Wnosząca odwołanie podnosi, że art. 907 akapit pierwszy znajduje się w rozporządzeniu wykonawczym do rozporządzenia podstawowego, jakim jest kodeks celny.
- 63 Podkreśla ona, że art. 247 kodeksu celnego stanowi, iż przepisy wykonawcze do tego kodeksu zostają przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w jego art. 247a ust. 2.
- 64 Rozporządzenie wykonawcze może zawierać wyłącznie przepisy wykonawcze.
- 65 Tymczasem kompetencja, jaką przyznała sobie Komisja w celu samodzielnego podjęcia decyzji w przedmiocie umorzenia i zwrotu należności celnych oraz w celu utworzenia od podstaw grupy ekspertów, nie stanowi przepisu wykonawczego do rozporządzenia podstawowego.
- 66 Artykuł 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego nie może zatem stanowić podstawy prawnej dla przyznania takiej kompetencji. W rezultacie Sąd nie mógł stwierdzić, że Komisja działała w ramach swoich kompetencji na podstawie tego przepisu.
- 67 Omawiana kompetencja nie została również przewidziana wyraźnie w traktacie WE.

68 W ten sposób został naruszony art. 7 WE, na podstawie którego każda instytucja działa w granicach uprawnień przyznanych jej traktatem.

69 CMF twierdzi, że podniosła ona przed Sądem zarzut niezgodności z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego.

70 Zarzuca ona Sądowi, że w pkt 51 zaskarżonego wyroku orzekł, iż ten zarzut niezgodności z prawem był niedopuszczalny, gdyż podniesiony został w replice i nie był oparty na jakiegokolwiek okoliczności faktycznej czy prawnej ujawnionej w toku postępowania w rozumieniu art. 48 § 2 regulaminu Sądu.

71 CMF dodaje, że dyskusja na temat niezgodności z prawem tego przepisu była następstwem wykładni art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego, przedstawionej przez Komisję w odpowiedzi na skargę, zgodnie z którą grupa ekspertów, o której mowa w tym przepisie, nie jest komitetem, którego dotyczą uregulowania zawarte w decyzji w sprawie komitologii.

72 Jej zdaniem jednak ta wykładnia Komisji stanowi okoliczność prawną ujawnioną w toku postępowania.

73 Wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w pkt 52 zaskarżonego wyroku orzekł następnie, iż nie miał obowiązku podnieść z urzędu niezgodności z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego ze względu na fakt, że nie stanowi ona bezwzględnej podstawy zaskarżenia, co zdaniem wnoszącej odwołanie jest błędne.

- 74 CMF twierdzi ponadto, że w celu ustalenia prawnego charakteru komitetu, z którym konsultowała się Komisja, Sąd w pkt 55 zaskarżonego wyroku dokonał błędnej wykładni kryteriów wyboru między procedurą zarządzania i procedurą regulacyjną, o których mowa w art. 2 decyzji w sprawie komitologii (zob. pkt 40 niniejszego wyroku), uznając, iż procedura regulacyjna jest stosowana w zakresie środków o zasięgu ogólnym mających na celu wykonanie istotnych przepisów aktu podstawowego.
- 75 Jej zdaniem kryterium „środków o zasięgu ogólnym” nie jest jedynym kryterium stosowania procedury regulacyjnej.
- 76 Ponadto kryteria wyrażone w art. 2 decyzji w sprawie komitologii nie są wiążące. Rada mogła być zatem przewidzieć, że procedurę regulacyjną należało zastosować w odniesieniu do środków w zakresie umorzenia lub zwrotu należności celnych.
- 77 Co więcej, wykładnia Sądu zawarta w pkt 56 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którą sporne decyzje stanowią decyzje indywidualne i nie mają zasięgu ogólnego, jest sama w sobie błędna. Decyzje te mają zasięg ogólny w zakresie, w jakim, dotycząc długu celnego, mają wpływ na środki własne Wspólnoty Europejskiej.
- 78 CMF twierdzi, że zamiarem prawodawcy wspólnotowego w art. 239 ust. 1 kodeksu celnego było ustanowienie wymogu stosowania procedury komitetu regulacyjnego przy przyjmowaniu decyzji w przedmiocie zwrotu lub umorzenia należności celnych.

- 79 Zauważa ona, że art. 239 ust. 1 odnosi się dwukrotnie do „procedury komitetu”, po raz pierwszy, gdy mówi o „sytuacjach [...] określonych zgodnie z procedurą komitetu”, a następnie po raz drugi, gdy stanowi, że „przypadki, w których można zastosować ten przepis, jak również tryb postępowania, określane są zgodnie z procedurą komitetu”.
- 80 Pierwsze odniesienie dotyczy przyjęcia decyzji merytorycznej w przedmiocie zwrotu lub umorzenia. Drugie ma związek z przepisami wykonawczymi do art. 239 ust. 1 kodeksu celnego, które mają być przyjęte i zdefiniowane w rozporządzeniu wykonawczym. Jakkolwiek inne wyjaśnienie tego podwójnego odniesienia prowadziłoby do wniosku, że prawodawca wspólnotowy dokonał powtórzenia bez żadnego powodu.
- 81 Wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że w zaskarżonym wyroku nie uznał, jak podkreślała CMF, że konsultowana grupa ekspertów działała w rzeczywistości przez lata poza jakąkolwiek linią budżetową. Jej zdaniem sporne decyzje zostały przyjęte z naruszeniem wspólnotowego prawa budżetowego. Naruszenie to występuje obok braku podstawy prawnej spornych decyzji i potwierdza całkowitą niezgodność z prawem kontekstu, w jakim zostały one przyjęte.
- 82 CMF zarzuca również Sądowi, że w pkt 59 zaskarżonego wyroku stwierdził, iż grupa ekspertów, o której mowa w art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego, jest na płaszczyźnie operacyjnej jednostką odrębną od Komitetu Kodeksu Celnego, nie określając szczegółowego charakteru tej jednostki. Sąd, pomijając zatem kwestie podstawy prawnej utworzenia grupy ekspertów, popełnił błąd co do prawa.

- 83 Wnosząca odwołanie zarzuca w końcu Sądowi, że w pkt 78 i 79 zaskarżonego wyroku orzekł, iż osoby fizyczne lub prawne nie mogą powoływać się na podnoszone naruszenie art. 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego.
- 84 Jej zdaniem Sąd powinien uwzględnić orzecznictwo wynikające z wyroków z dnia 15 czerwca 1994 r. w sprawie C-137/92 P Komisja przeciwko BASF i in., Rec. str. I-2555 oraz z dnia 10 lutego 1998 r. w sprawie C-263/95 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-441, pkt 31 i 32, na które powołała się ona przed Sądem.
- 85 CMF uważa, że zachowanie terminu czternastu dni, o którym mowa w art. 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego, było szczególnie ważne. Ponieważ Sąd w pkt 77 zaskarżonego wyroku stwierdził, że członkowie grupy ekspertów dysponowali trzynastoma dniami kalendarzowymi na zapoznanie się z odpowiedzią wnoszącej odwołanie, powinien stwierdzić naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

— Argumenty Komisji

- 86 Komisja podnosi, że art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego należy interpretować w ten sposób, że grupa ekspertów, o której mowa w tym artykule, nie jest komitetem regulacyjnym w rozumieniu art. 5 decyzji w sprawie komitologii. Jej status prawny nie wynika z kompetencji przekazanej przez Radę, ale z art. 907 rozporządzenia wykonawczego przyjętego przez Komisję.

87 Komisja miałaby zatem kompetencję do przyjęcia spornych decyzji na podstawie tego przepisu.

88 Ponadto Sąd nie popełnił błędu co do prawa, uznając, że art. 907 akapit pierwszy powierza Komisji kompetencję w celu przyjęcia spornych decyzji.

89 Jeśli chodzi o podniesiony przed Sądem zarzut niezgodności z prawem tego przepisu, jest on różny od zarzutu zawartego pierwotnie w skardze. Sąd słusznie miałby uznać, że zarzut był niedopuszczalny, ponieważ został podniesiony w replice, oraz że w zakresie, w jakim niezgodność z prawem nie stanowi bezwzględnej podstawy zaskarżenia, kwestia ta nie miała być podniesiona z urzędu.

90 Co do istoty sprawy Komisja podkreśla, że sporne decyzje są decyzjami indywidualnymi, niezależnie od ich skutków budżetowych.

91 Zdaniem Komisji, to art. 907 rozporządzenia wykonawczego, na podstawie art. 239 kodeksu celnego, powinien być i został przyjęty po zasięgnięciu opinii Komitetu Kodeksu Celnego, a nie indywidualne decyzje przyjęte następnie na podstawie rzeczonoego art. 907. W rezultacie Sąd nie naruszył art. 239 kodeksu celnego.

92 Jeśli chodzi o funkcjonowanie przez wiele lat grupy ekspertów poza własną linią budżetową, Komisja dodaje, że sama przekazała tę informację w odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd na piśmie dla potrzeb rozprawy.

- 93 Na rozprawie wnosząca odwołanie podniosła kwestię linii budżetowej, jako dodatkową okoliczność, mogącą wzmocnić jej główny zarzut, zgodnie z którym grupa ekspertów jest w rzeczywistości komitetem regulacyjnym.
- 94 Komisja twierdzi, że jeżeli CMF uważa w chwili obecnej, iż zarzucany brak linii budżetowej jest odrębnym zarzutem, powinien on zostać uznany za niedopuszczalny, gdyż nie został podniesiony w skargach wniesionych w pierwszej instancji.
- 95 Ponadto zarzut ten, jako pozbawiony znaczenia, jest bezskuteczny. Sporne decyzje nie dotyczą wydatków dokonanych przez Komisję po konsultacjach z grupą ekspertów. Jeśli chodzi o argument oparty na fakcie, że Sąd, stwierdziwszy, iż chodziło o odrębną jednostkę, nie określił szczegółowego charakteru grupy ekspertów, Komisja uważa, że takie określenie nie było konieczne, ponieważ Sąd miał rozstrzygnąć wyłącznie kwestię, czy grupa ekspertów była komitetem regulacyjnym.
- 96 Jeśli chodzi o podnoszone naruszenie art. 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego, Komisja uważa, że ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko BASF i in. jest bez znaczenia, gdyż Trybunał orzekł w tej sprawie, że omawiany wymóg uwierzytelniania miał precyzyjny i szczególny cel, jakim było zapewnienie pewności prawa osobom, do których akt był skierowany.
- 97 Tymczasem w zaskarżonym wyroku Sąd zbadał charakter wymogu nałożonego w art. 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego, a następnie orzekł, że wymóg ten miał na celu zapewnienie wewnętrznego funkcjonowania komitetu, a nie ochronę interesów osób, do których skierowany jest przyjmowany akt.

Ocena Trybunału

98 Badany zarzut dzieli się na pięć części:

- błędna wykładnia art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego, jako że Sąd uznał, iż na podstawie tego przepisu Komisja przyjmuje samodzielnie sporne decyzje bez konieczności uzyskania wcześniej opinii Komitetu Kodeksu Celnego przyjętej większością głosów, określoną w art. 5 ust. 2 decyzji w sprawie komitologii, który odsyła do większości głosów przewidzianej w art. 205 ust. 2 WE;
- naruszenie art. 48 § 2 regulaminu Sądu, gdyż Sąd uznał, iż zarzut niezgodności z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego podniesiony przez wnoszącą odwołanie jest niedopuszczalny;
- nieuwzględnienie, że podniesiona przez wnoszącą odwołanie na drodze zarzutu niezgodność z prawem stanowi bezwzględną podstawę zaskarżenia, jako że Sąd nie stwierdził z urzędu niezgodności z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego;
- naruszenie wspólnotowego prawa budżetowego, jako że sporne decyzje zostały przyjęte po konsultacji z grupą ekspertów, która funkcjonowała poza jakąkolwiek linią budżetową;
- naruszenie art. 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego, gdyż Sąd orzekł, iż niezachowanie tego przepisu nie może zostać podniesione przez jednostki,

które należy zbadać w przedstawionej kolejności.

— W przedmiocie części pierwszej opartej na błędnej wykładni art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego

- 99 Artykuł 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego przewiduje konsultacje Komisji „z grupą ekspertów, złożoną z przedstawicieli wszystkich państw członkowskich, zebranych w ramach komitetu”.
- 100 Uwzględniając takie jego brzmienie, Sąd w pkt 59 zaskarżonego wyroku słusznie orzekł, że „[w]yrażenie »w ramach komitetu« odzwierciedla fakt, że grupa ekspertów, o której mowa w art. 907, jest bez wątpienia na płaszczyźnie operacyjnej jednostką odrębną od Komitetu Kodeksu Celnego”.
- 101 Wykładnia ta nie jest sprzeczna z art. 906 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego, w rozumieniu którego „[r]ozpatrzenie tego przypadku zostaje jak najszybciej włączone do porządku dziennego posiedzenia komitetu przewidzianego w art. 247 kodeksu”.
- 102 Rzeczony art. 906 akapit drugi należy rozumieć w ten sposób, że Komitet Kodeksu Celnego przy wydawaniu opinii nie jest zaangażowany jako taki, ale jako instancja, w ramach której grupa ekspertów, odrębna od rzeczonyj instancji, ma wydać swoją opinię.
- 103 Wnosząca odwołanie niesłusznie zarzuca Sądowi, że nie orzekł, iż sporne decyzje powinny być przyjęte po wydaniu opinii przez Komitet Kodeksu Celnego.

104 Nie może ona skutecznie zarzucić Sądowi, że nie określił szczegółowego charakteru grupy ekspertów. Sąd powinien orzec wyłącznie w kwestii, czy grupa ekspertów była bądź nie komitetem regulacyjnym.

105 W rezultacie należy oddalić część pierwszą badanego zarzutu.

— W przedmiocie części drugiej opartej na naruszeniu art. 48 § 2 regulaminu Sądu

106 Zgodnie z art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu Sądu „[n]ie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne i faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania”.

107 Nie ulega wątpliwości, że wnosząca odwołanie podniosła przed Sądem niezgodność z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego w następstwie odpowiedzi na skargę Komisji.

108 Wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, sama wykładnia tego przepisu przedstawiona przez Komisję w tym piśmie procesowym nie stanowi w rozumieniu art. 48 § 2 akapit pierwszy regulaminu Sądu okoliczności prawnej ujawnionej w toku postępowania.

109 Sąd słusznie orzekł w pkt 51 i 53 zaskarżonego wyroku, że podniesiony zarzut niezgodności z prawem był niedopuszczalny.

110 Należy zatem oddalić część drugą badanego zarzutu.

— W przedmiocie części trzeciej opartej na nieuwzględnieniu, że podniesiona przez wnoszącą odwołanie na drodze zarzutu niezgodność z prawem stanowi bezwzględną podstawę zaskarżenia, jako że Sąd nie stwierdził z urzędu niezgodności z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego

111 W pkt 52 zaskarżonego wyroku Sąd bez wątpienia uznał, że ewentualna niezgodność z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego nie stanowi bezwzględnej podstawy zaskarżenia, dodając następnie, że z orzecznictwa nie wynika, aby Sąd musiał badać z urzędu kwestię, czy przyjmując ten przepis, stanowiący podstawę prawną spornych decyzji, Komisja nie wykroczyła poza zakres swoich kompetencji.

112 Jednakże w tym samym punkcie zaskarżonego wyroku Sąd podkreślił:

„[...] W niniejszym przypadku nie ulega jednak wątpliwości, że Komisja działała w zakresie swoich kompetencji, przyjmując sporne decyzje. Decyzje te zostały bowiem przyjęte na podstawie art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego, który z kolei został przyjęty zgodnie z opinią Komitetu Kodeksu Celnego [...]”.

113 Tymczasem, orzekając w ten sposób, Sąd — uznawszy w sposób dorozumiany, lecz konieczny, że jedynie przyjęcie tego przepisu, a nie przyjęcie w dalszej kolejności przez Komisję spornych decyzji indywidualnych, podlegało procedurze komitetu regulacyjnego — słusznie stwierdził, że art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego nie jest, jak podnoszono, niezgodny z prawem.

- 114 W tym względzie należy przypomnieć, że art. 202 tiret trzecie WE upoważnia Radę do przyznania Komisji w aktach przez siebie przyjmowanych uprawnienia do wykonywania norm, które Rada ustanowiła, uzależniając, stosownie do okoliczności, wykonywanie tych uprawnień od pewnych warunków lub zastrzegając dla siebie, w szczególnych przypadkach, prawo bezpośredniego wykonywania uprawnień wykonawczych.
- 115 Pojęcie „wykonywania”, w rozumieniu tego artykułu, obejmuje jednocześnie opracowanie przepisów wykonawczych, jak i stosowanie przepisów do poszczególnych przypadków za pomocą aktów o zasięgu indywidualnym (wyrok z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-122/04 Komisja przeciwko Parlamentowi i Radzie, Zb.Orz. str. I-2001, pkt 37 oraz przywołane tam orzecznictwo).
- 116 Na podstawie art. 202 tiret trzecie WE Rada przyjęła decyzję w sprawie komitologii, która określa warunki wykonywania uprawnień wykonawczych powierzonych Komisji.
- 117 Artykuł 2 tej decyzji (zob. pkt 40 niniejszego wyroku) określa kryteria, na podstawie których należy dokonać wyboru jednej z trzech procedur, tj. procedury zarządzania, procedury regulacyjnej oraz procedury doradczej.
- 118 Trzy przewidziane procedury są zdefiniowane w art. 3–5 tej decyzji.
- 119 Treść art. 2 decyzji w sprawie komitologii wskazuje, że kryteria stosowane przy wyborze procedury komitetu nie są wiążące, co wyraźnie potwierdza motyw piąty rzeczony decyzji.

- 120 Z zastrzeżeniem ewentualnego zastosowania procedury doradczej środki o zasięgu ogólnym mogą wchodzić w zakres zastosowania art. 2 lit. a) lub b) decyzji w sprawie komitologii (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Parlamentowi i Radzie, pkt 38).
- 121 Mogą być one objęte procedurą zarządzania, jeśli są ściśle związane ze środkami o zasięgu indywidualnym oraz mieszczą się w ramach dostatecznie uregulowanych w samym akcie podstawowym (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Parlamentowi i Radzie, pkt 41).
- 122 Natomiast, z zastrzeżeniem również ewentualnego zastosowania procedury doradczej, środki o zasięgu indywidualnym mogą być objęte jedynie przepisem art. 2 lit. a) decyzji w sprawie komitologii (zob. ww. wyrok w sprawie Komisja przeciwko Parlamentowi i Radzie, pkt 38).
- 123 W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że art. 239 kodeksu celnego jest zawarty w akcie Rady.
- 124 W tym przepisie Rada powierzyła Komisji, zgodnie z art. 202 tiret trzecie WE uprawnienia wykonawcze w celu określenia, po pierwsze, sytuacji w których może nastąpić zwrot lub umorzenie należności celnych, i po drugie, trybów postępowania.
- 125 W świetle art. 4 pkt 24, art. 247 i 247a kodeksu celnego odesłanie do procedury komitetu, zawarte w art. 239 kodeksu celnego, zakłada zastosowanie procedury regulacyjnej, stosowanej w przypadku środków o zasięgu ogólnym.

- 126 Wbrew twierdzeniom wnoszącej odwołanie decyzja Komisji w przedmiocie zwrotu lub umorzenia należności celnych nie ma zasięgu ogólnego, mimo że wywołuje skutki w zakresie środków własnych Wspólnoty.
- 127 Stanowi ona decyzję indywidualną, tak jak decyzja Komisji nakładająca grzywny w dziedzinie konkurencji, która również wywołuje takie skutki.
- 128 Wobec tego Rada mogłaby poddać jej przyjęcie wyłącznie procedurze zarządzania, z której to możliwości nie skorzystała w art. 239, 247 i 247a kodeksu celnego.
- 129 Wnosząca odwołanie niesłusznie twierdzi zatem, że po pierwsze, Rada mogła nakazać stosowanie procedury regulacyjnej przy przyjmowaniu decyzji dotyczących poszczególnych podmiotów gospodarczych, a po drugie, że Sąd dokonał błędnej wykładni kryteriów wyboru między procedurą zarządzania i procedurą regulacyjną, określonych w art. 2 decyzji w sprawie komitologii.
- 130 W ramach wykładni zarówno językowej, jak i systemowej art. 239 ust. 1 kodeksu celnego należy uznać, że zwrot „sytuacje” dotyczy, w obydwu przypadkach, sytuacji określonych w sposób abstrakcyjny, a nie sytuacji poszczególnych podmiotów gospodarczych, ocenianych konkretnie w ramach indywidualnych decyzji.
- 131 Wniosek ten potwierdza zestawienie na tej samej płaszczyźnie, w zdaniu drugim tego artykułu „przypadk[ów] [sytuacji], w których można zastosować ten przepis” oraz „trybów postępowania”, które same są środkami o zasięgu ogólnym.

132 Przyjmując środek o zasięgu ogólnym, jaki stanowi art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego, Komisja skorzystała z uprawnienia wykonawczego przyznanego w art. 239 kodeksu celnego, w odniesieniu do trybów postępowania.

133 Nie ulega wątpliwości, że w tym celu zasięgnęła ona przepisowo opinii Komitetu Kodeksu Celnego.

134 Ponieważ art. 239 kodeksu celnego nie zobowiązywał jej do zastosowania szczególnej procedury dla potrzeb konkretnej analizy wniosków o zwrot lub umorzenie należności celnych, mogła ona zgodnie z prawem:

— przyznać sobie prawo do przyjęcia decyzji, poprzedzonej opinią doradcą grupy ekspertów, odrębnej na płaszczyźnie operacyjnej od Komitetu Kodeksu Celnego, podobnie jak mogła również przyznać sobie to prawo bez udziału takiej grupy, jak też mogła ustanowić w art. 905 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego, że organ celny może sam podjąć decyzję o przystąpieniu do zwrotu lub umorzenia należności celnych, jeśli wniosek dotyczy kwoty poniżej pewnego progu;

— nie poddać opinii grupy ekspertów kwalifikowanej większości głosów.

135 Artykuł 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego nie narusza zatem art. 239 kodeksu celnego, który z kolei został przyjęty zgodnie z art. 202 tiret trzecie WE.

136 W rezultacie nie narusza on również art. 7 WE.

137 Z powyższych uwag wynika, że zarzut podniesiony przez wnoszącą odwołanie w odniesieniu do motywu zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym ewentualna niezgodność z prawem art. 907 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego nie stanowi bezwzględnej podstawy zaskarżenia, jest skierowany przeciwko zbędnemu motywowi rzeczzonego wyroku i jako bezskuteczny nie może prowadzić do jego uchylecia (zob. w szczególności wyroki: z dnia 28 października 2004 r. w sprawie C-164/01 P Van den Berg przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. str. I-10225, pkt 60 oraz z dnia 28 czerwca 2005 r. w sprawach połączonych C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, Dansk Rørindustri i in. przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. I-5425, pkt 148).

138 Kwestia, czy niezgodność z prawem stanowi bezwzględną podstawę zaskarżenia, nie jest istotna, w sytuacji gdy Sąd słusznie uznaje, że akt nie jest niezgodny z prawem i w rezultacie nie podnosi z urzędu zarzutu niezgodności z prawem.

139 Należy zatem odrzucić część trzecią badanego zarzutu.

— W przedmiocie części czwartej opartej na naruszeniu wspólnotowego prawa budżetowego

140 Bez konieczności badania kwestii, czy wnosząca odwołanie rzeczywiście powołała się przed Sądem, na drodze zarzutu podniesionego w celu stwierdzenia nieważności spornych decyzji, na naruszenie wspólnotowego prawa budżetowego, należy zauważyć, że niniejsza sprawa nie ma jakiegokolwiek związku z wydatkami dokonywanymi przez Komisję przy okazji funkcjonowania grupy ekspertów.

141 W tej sytuacji istnienie linii budżetowej bądź jej brak nie wpływa na zgodność z prawem spornych decyzji, które dotyczą wniosków o umorzenie należności celnych.

142 Wynika z tego, że część czwarta badanego zarzutu, która jest w każdym razie bezskuteczna, powinna zostać oddalona.

— W przedmiocie części piątej opartej na naruszeniu art. 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego

143 Artykuł 4 regulaminu Komitetu Kodeksu Celnego stanowi w szczególności, że projekt przepisów, w odniesieniu do których wymagana jest opinia komitetu, oraz wszelkie inne dokumenty robocze są przysyłane do stałych przedstawicielstw oraz członków komitetu z reguły nie później niż czternaście dni kalendarzowych przed terminem posiedzenia, a termin ten w pilnych przypadkach może być skrócony do pięciu dni kalendarzowych, a nawet jeszcze bardziej w szczególnie pilnych przypadkach.

144 Sąd słusznie orzekł, w pkt 79 zaskarżonego wyroku, że zasada wyrażona w tym przepisie ma na celu zapewnienie wewnętrznego funkcjonowania rzeczonoego komitetu w pełnym poszanowaniu uprawnień jego członków.

145 Sąd orzekł następnie, że osoby fizyczne lub prawne nie mogą powoływać się na podnoszone naruszenie tego przepisu, którego celem nie jest zapewnienie ochrony jednostkom (zob. podobnie wyrok z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima przeciwko Radzie, Rec. str. I-2069, pkt 49 i 50).

146 Stwierdziwszy przede wszystkim, że grupa ekspertów nie jest komitetem regulacyjnym i że ponadto wnosząca odwołanie była stroną trzecią, Sąd słusznie nie zastosował orzecznictwa wynikającego z ww. wyroku w sprawie Niemcy przeciwko Komisji, który wydany w wyniku skargi państwa członkowskiego w związku ze stałym komitetem budownictwa, w którym uczestniczyli przedstawiciele wyznaczeni przez każde państwo członkowskie, stwierdzał nieważność zaskarżonej decyzji z uwagi na niezachowanie terminu wyznaczonego w regulaminie tego komitetu na wysłanie dokumentów jego członkom.

147 Sąd nie popełnił również błędu co do prawa, nie zastosowawszy per analogiam orzecznictwa wynikającego z ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko BASF i in., wydanego w związku z art. 12 akapit pierwszy obowiązującego wówczas regulaminu Komisji, na podstawie którego akty przyjęte przez Komisję na posiedzeniu lub w procedurze pisemnej powinny być uwierzytelnione, w języku lub językach autentycznych, poprzez podpis przewodniczącego lub sekretarza wykonawczego.

148 W pkt 75–78 tego wyroku Trybunał uznał podniesiony przez osobę prawną zarzut oparty na naruszeniu art. 12 akapit pierwszy regulaminu ze względów, które nie mogą znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie, wynikających z faktu, że uwierzytelnienie aktów, o którym mowa w tym przepisie, miało na celu zapewnienie pewności prawa poprzez ujęcie w językach autentycznych tekstu przyjętego przez kolegium oraz że rzezone uwierzytelnienie stanowiło istotny wymóg proceduralny.

149 W tej sytuacji należy oddalić część piątą badanego zarzutu.

150 Z powyższych uwag wynika, że zarzut ten należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu opartego na błędnym zastosowaniu art. 239 kodeksu celnego

Argumentacja stron

— Argumenty wnoszącej odwołanie

- 151 Wnosząca odwołanie uważa, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 239 kodeksu celnego, stwierdzając, że nie zostały spełnione przesłanki braku oczywistego zaniedbania.
- 152 Zarzut ten dzieli się na trzy części.
- 153 W części pierwszej tego zarzutu CMF twierdzi, że Sąd, odsyłając do wyroku Sądu z dnia 21 września 2004 r. w sprawie T-104/02 Gondrand Frères przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3211, pkt 66, niesłusznie uznał, że art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 nie nastręcza szczególnych trudności interpretacyjnych, gdyż przepis ten został ustanowiony w celu uniknięcia ryzyka obchodzenia środków antidumpingowych poprzez wykorzystywanie możliwości zbytu za pośrednictwem podmiotów trzecich oraz jako że wprowadza on domniemanie ryzyka obejścia, jeśli przywóz nie jest bezpośrednio fakturowany przez producenta lub eksportera na rzecz niezależnego importera.
- 154 Tymczasem art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 nie nakłada stałego cła w razie wystąpienia ryzyka obejścia przepisów. Jeżeli Sąd dokonałby jego wykładni w związku z motywem trzydziestym dziewiątym tego rozporządzenia (zob. pkt 40 niniejszego wyroku), doszedłby do wniosku, że stałe cło jest należne jedynie w przypadku niewątpliwego obejścia przepisów.

- 155 Wykładnia Sądu wskazywałaby, że omawiany przepis wywołuje trudności interpretacyjne.
- 156 W części drugiej zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd uznał, iż nie mogła ona uwolnić się od odpowiedzialności z uwagi na błędy popełnione przez jej agentów celnych oraz że posiadała ona dostateczne doświadczenie zawodowe w omawianym sektorze.
- 157 Jej zdaniem odpowiedzialność zawodowa agentów celnych została uznana w prawie wspólnotowym (wyrok z dnia 13 listopada 1984 r. w sprawach połączonych 98/83 i 230/83 Van Gend & Loos i Expeditiebedrijf Wim Bosman przeciwko Komisji, Rec. str. 3763, pkt 16).
- 158 Twierdzi ona ponadto, w odniesieniu do jej doświadczenia zawodowego, że jest hurtownikiem w sektorze produktów chemicznych i dostaw dla rolnictwa, w szczególności roztworów azotowych i że w rezultacie wielokrotnie dokonuje ona zakupu produktów, o których mowa w rozporządzeniu nr 3319/94, bardzo często pochodzących z Polski i Litwy.
- 159 Nie oznacza to jednak, że specjalizuje się ona w odprawach celnych tych produktów we Francji. Dlatego właśnie odwołała się do francuskich ekspertów celnych, aby dopełnić złożonych formalności odprawy celnej.
- 160 Można zatem uznać ją za podmiot gospodarczy doświadczony w zakresie przywozu i wywozu roztworów azotowych, ale nie podmiot gospodarczy doświadczony w przedmiocie odpraw celnych.

- 161 Błędy popełnione przez agentów celnych nie powodują, że ponosi ona odpowiedzialność.
- 162 W części trzeciej zarzutu CMF twierdzi, że na podstawie błędnej interpretacji stanu faktycznego Sąd niesłusznie uznał, że zachowanie wnoszącej odwołanie nie było wystarczająco staranne.
- 163 W pkt 143 i 144 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że nie zwróciła się ona do swoich agentów celnych o jakąkolwiek radę i że popełniła ona błędy przy wystawianiu faktur.
- 164 Wnosząca odwołanie podkreśla, że w piśmie z dnia 7 marca 2000 r. zwróciła się ona do francuskiej administracji celnej o wyjaśnienia dotyczące rozporządzenia nr 3319/94.
- 165 Ponadto błędy w wystawianiu faktur, o których w sposób ogólny mówi Sąd, dotyczyły w rzeczywistości jedynie sprawy T-134/03, a co więcej, tylko jednej z trzech partii towaru objętych tą sprawą.
- 166 Jeden z dwóch popełnionych błędów, natychmiast skorygowany, polegał na wystawieniu faktury we frankach francuskich zamiast w dolarach, a drugi na pominięciu kosztów agenta załadunku.
- 167 Takie błędy należą do normalnego ryzyka handlowego tego typu operacji. Nie mogą być one oznaką braku staranności ze strony wnoszącej odwołanie.

— Argumenty Komisji

- 168 Komisja uważa, że Sąd nie popełnił błędu w ocenie, uznając, że art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 nie nastręcza szczególnych trudności interpretacyjnych. Przepis ten nie zawiera bowiem elementów subiektywnych, zakładających badanie woli danego podmiotu gospodarczego. Jego zastosowanie wymaga jedynie spełnienia dwóch obiektywnych przesłanek, które przepis ten ustanawia.
- 169 Jeśli chodzi o błędy przypisywane przez wnoszącą odwołanie swoim agentom celnym, Komisja podkreśla, że ich ewentualna odpowiedzialność nie wyklucza odpowiedzialności wnoszącej odwołanie, która musi, stosownie do okoliczności, przyjąć na siebie taką odpowiedzialność.
- 170 W odniesieniu do doświadczenia zawodowego podmiotu gospodarczego Komisja twierdzi, że należy je oceniać nie w zależności od doświadczenia zawodowego tego podmiotu w zakresie odpraw celnych, lecz jego doświadczenia w działalności przywózowej i wywózowej (wyrok z dnia 11 listopada 1999 r. w sprawie C-48/98 Söhl & Söhlke, Rec. str. I-7877, pkt 57).
- 171 Co do staranności CMF Komisja podkreśla przede wszystkim, że CMF zwróciła się do krajowej administracji o wyjaśnienia po zajściu zdarzeń będących u podstaw niniejszej sprawy.
- 172 Twierdzi ona następnie, że podważenie oceny Sądu w przedmiocie błędów w wystawianiu faktur jest niedopuszczalne, gdyż kwestionuje ono ocenę okoliczności

faktycznych, która z wyjątkiem zniekształcenia przedstawionych okoliczności nie stanowi kwestii prawnej podlegającej jako taka kontroli Trybunału w odwołaniu.

- ¹⁷³ W każdym razie takie podważenie dotyczy jedynie części stanu faktycznego badanego przez Sąd. Niemniej jednak faktem jest, że wnosząca odwołanie przekazała swoim agentom celnym szczegółowe, lecz niemożliwe do realizacji instrukcje i że z opóźnieniem zwróciła się ona o wyjaśnienia do administracji krajowej.

Ocena Trybunału

- ¹⁷⁴ W pkt 135 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał, że dla dokonania oceny, czy doszło do oczywistego zaniedbania w rozumieniu art. 239 kodeksu celnego należy uwzględnić w szczególności złożony charakter przepisów, których nieprzestrzeganie powoduje powstanie długu celnego, jak też doświadczenie zawodowe i należytą staranność podmiotu gospodarczego (ww. wyrok w sprawie Söhl & Söhlke, pkt 56 oraz wyrok z dnia 13 marca 2003 r. w sprawie C-156/00 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-2527, pkt 92).
- ¹⁷⁵ Sąd słusznie przypomniał również w pkt 136 tego wyroku, że umorzenie lub zwrot należności celnych przywozowych, które mogą zostać przyznane tylko na określonych warunkach oraz w precyzyjnie wskazanych okolicznościach, stanowią wyjątek od ogólnego reżimu prawnego przywozu i wywozu, i w rezultacie, że wykładni przepisów przewidujących taki zwrot należy dokonywać w sposób ścisły (ww. wyrok w sprawie Söhl & Söhlke, pkt 52).

— W przedmiocie części pierwszej opartej na złożonym charakterze art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94

- 176 W pkt 137 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, odnosząc się do wcześniejszego ww. wyroku w sprawie *Gondrand Frères przeciwko Komisji* (pkt 66), że art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 nie nastręcza szczególnych trudności interpretacyjnych.
- 177 Sąd dokonał przy tym kwalifikacji prawnej stanu faktycznego, tak aby określić, czy dane uregulowania celne można uznać za „złożone” dla potrzeb zastosowania art. 239 kodeksu celnego (zob. podobnie wyrok z dnia 3 marca 2005 r. w sprawie *C-499/03 P Biegi Nahrungsmittel i Commonfood przeciwko Komisji*, *Zb.Orz.* str. I-1751, pkt 42 i 43).
- 178 Należy stwierdzić w tym względzie, że art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 określa, jako jedyne przesłanki nałożenia stałego cła, występowanie przypadku pośredniego fakturowania i przywóz produktu ZAP.
- 179 Nie wymaga on ponadto dowodu wskazującego na zamiar podmiotu gospodarczego obejścia cła antydumpingowego.
- 180 Motyw trzydziesty dziewiąty rozporządzenia nr 3319/94 nie podważa tego wniosku. Wyznacza on cel, jakim jest „udaremnienie” obchodzenia środków antydumpingowych. Taki zamiar jawi się wyraźnie jako ogólny cel prewencyjny, a nie jako ogólny cel nakładania cła w niewątpliwych sytuacjach obejścia przepisów.

181 Orzekając, że art. 1 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia nr 3319/94 w zakresie, w jakim powinien być rozumiany jako zmierzający do „usunięcia ryzyka obejścia przepisów”, nie nastęrcza szczególnych trudności interpretacyjnych, Sąd nie popełnił błędu w kwalifikacji prawnej elementów mogących stanowić jedną z przesłanek zastosowania art. 239 kodeksu celnego.

182 Wynika z tego, że należy oddalić część pierwszą badanego zarzutu.

— W przedmiocie części drugiej opartej, po pierwsze, na wykluczeniu zwolnienia z odpowiedzialności z uwagi na błędy popełnione przez agentów celnych oraz, po drugie, na uwzględnieniu dostatecznego doświadczenia zawodowego wnoszącej odwołanie w omawianym sektorze

183 W pkt 139 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł, że wnosząca odwołanie nie może uwolnić się od własnej odpowiedzialności, powołując się na rzeczywisty bądź nierzeczywisty błąd swoich agentów celnych.

184 Należy w tym względzie przypomnieć, że zgodnie z art. 5 ust. 2 kodeksu celnego celem dokonania wszystkich czynności i formalności przewidzianych w przepisach prawa celnego przedstawicielstwo podmiotu gospodarczego może być albo bezpośrednio, gdy przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz tego podmiotu, albo pośrednio, gdy przedstawiciel działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby.

185 Należy ponadto zauważyć, że:

— w rozumieniu art. 4 pkt 18 „zgłaszający” oznacza osobę, która dokonuje zgłoszenia celnego we własnym imieniu, albo osobę, w której imieniu dokonywane jest zgłoszenie celne;

— na podstawie art. 201 ust. 3 tego kodeksu dłużnikiem jest zgłaszający, a w przypadku przedstawicielstwa pośredniego dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której składane jest zgłoszenie celne.

186 Z przywołanych przepisów wynika, że podmiot gospodarczy, który korzysta z usług agenta celnego, zarówno w ramach reprezentacji bezpośredniej, jak i pośredniej, jest w każdym razie dłużnikiem w stosunku do organów celnych.

187 Sąd nie popełnił zatem żadnego błędu co do prawa, wykluczając jakiegokolwiek zwolnienie z odpowiedzialności wnoszącej odwołanie z uwagi na ewentualne błędy popełnione przez agentów celnych, gdyż odpowiedzialność, jaką ponoszą oni stosownie do okoliczności względem CMF, dotyczy wyłącznie ich stosunków z CMF.

188 Jeśli chodzi o przesłankę związaną z doświadczeniem zawodowym podmiotu gospodarczego, Sąd słusznie przypomniał w pkt 140 zaskarżonego wyroku, że należy zbadać, czy chodzi o podmiot gospodarczy, którego działalność polega zasadniczo na przywozie i wywozie, jak też czy zdobył on już pewne doświadczenie w przeprowadzaniu tego typu operacji (ww. wyrok w sprawie Söhl & Sölke, pkt 57).

189 Stwierdziwszy w pkt 141 tego wyroku, że wnosząca odwołanie sama przyznaje, iż posiada pewne doświadczenie w operacjach przywozu produktów azotowych, o których mowa w rozporządzeniu nr 3319/94, co potwierdziła ona zresztą w odwołaniu (zob. pkt 160 niniejszego wyroku), Sąd słusznie orzekł, że Komisja mogła uznać, iż wnosząca odwołanie dysponowała wymaganym doświadczeniem zawodowym.

190 Wynika z tego, że należy oddalić część drugą badanego zarzutu.

— W przedmiocie części trzeciej opartej na błędzie popełnionym przy badaniu przesłanki związanej z należyłą starannością podmiotu gospodarczego

191 W pkt 142 zaskarżonego wyroku Sąd przypomniał przede wszystkim, że w sytuacji gdy występują wątpliwości dotyczące właściwego zastosowania przepisów, których nieprzestrzeganie powoduje powstanie długu celnego, do podmiotu gospodarczego należy zdobycie informacji i wszelkich możliwych wyjaśnień, tak aby nie naruszyć rzeczonych przepisów (ww. wyrok w sprawie Söhl & Sölke, pkt 58).

192 W pkt 143 tego wyroku Sąd podkreślił następnie, że wnosząca odwołanie, mimo iż powoływała się na trudności związane z zastosowaniem rozporządzenia nr 3319/94, nie tylko nie zwróciła się do swoich agentów celnych o jakąkolwiek radę, ale co więcej przekazała im bardzo szczegółowe polecenia.

- 193 W pkt 144 zaskarżonego wyroku Sąd dodaje: „Ponadto błędy w wystawianiu faktur również przemawiają za brakiem należytej staranności ze strony [wnoszącej odwołanie]”.
- 194 W pkt 146 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że nie można uznać, że wnosząca odwołanie w trakcie omawianych działań zachowywała się z wystarczającą starannością.
- 195 W tym względzie należy przede wszystkim zaznaczyć, że Sąd dokonał przy tym kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych w celu stwierdzenia, czy przesłanka „staranności” została spełniona (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Biegi Nahrungsmittel i Commonfood przeciwko Komisji, pkt 42 i 43). A zatem, wbrew twierdzeniom Komisji, zakwestionowanie przez wnoszącą odwołanie błędów przy wystawianiu faktur jest dopuszczalne.
- 196 Jednakże należy zauważyć, że sformułowany wniosek wydaje się dostatecznie uzasadniony twierdzeniem, zgodnie z którym CMF, mimo że wskazywała na „złożony charakter” rozporządzenia nr 3319/94, nie zwróciła się o wszelkie informacje i wyjaśnienia pomocne przy omawianych odprawach celnych.
- 197 Uwzględniając treść art. 1 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia wnosząca odwołanie nie mogła nie mieć wątpliwości co do ewentualnego zastosowania stałego cła do wybranego przez nią schematu przywozu, który przewidywał udział dwóch spółek między polskim eksporterem a samą CMF.

- 198 W tej sytuacji, jeżeli CMF uważała, że motyw trzydziesty dziewiąty rozporządzenia nr 3319/94 wyraża raczej wymóg dowodu na rzeczywiste obejście przepisów, uzupełniający jedyne dwie przesłanki wymienione w art. 1 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia, a nie ogólny cel prewencyjny, w oczywisty sposób powinna była zasięgnąć informacji i zwrócić się o wszelkie możliwe wyjaśnienia przed omawianą odprawą celną, a nie w 2000 r., na co powołuje się w niniejszym postępowaniu.
- 199 Wynika z tego, że zakładając nawet, iż zarzut wnoszącej odwołanie dotyczący błędów przy wystawianiu faktur, które wskazał Sąd jako dodatkowe elementy analizy, jest zasadny, nie może on spowodować, że wniosek zawarty w zaskarżonym wyroku w odniesieniu do przesłanki związanej ze starannością podmiotu gospodarczego zostanie uznany za obarczony błędem co do prawa.
- 200 Ostatecznie, ponieważ żaden z zarzutów odwołania nie jest zasadny, samo odwołanie należy oddalić.

W przedmiocie kosztów

- 201 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem Komisji — obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**

- 2) **Common Market Fertilizers SA zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy